

Til § 17

Erhvervsankenævnet er indsat som den endelige administrative klageinstans for afgørelser truffet af Finanstilsynet. Det svarer til, hvad der gælder efter § 247 a i Lov om forsikringsvirksomhed.

Til § 18

Bestemmelsen er indsat efter forslag fra Ligestillingsrådet. Bestemmelsen skal ses som en opfølgning af lov om ligestilling mellem mænd og kvinder (lov nr. 238 af 20. april 1988, som ændret ved lov nr. 374 af 20. maj 1992), hvorefter Ligestillingsrådet tillægges en udvidet kompetence. På samme måde som i lov om lige løn til mænd og kvinder (lovbekendtgørelse nr. 639 af 17. juli 1992) og lov om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til beskæftigelse og barselorlov m.v. (lovbekendtgørelse nr. 875 af 17. oktober 1994) indsættes Ligestillingsrådets kompetence direkte i loven.

Efter bestemmelsen har faglige organisationer og arbejdsgivere omfattet af loven og virksomheder under tilsyn af Finanstilsynet pligt til at give Ligestillingsrådet oplysninger, som har betydning i forbindelse med behandling af spørgsmål vedrørende denne lov. Hvis bestemmelsen overtrædes, kan der pålægges straf, jf. § 19.

De oplysninger som Ligestillingsrådet modtager i medfør af loven, er omfattet af tavshedspligten i § 240 c i lov om forsikringsvirksomhed. Det skal bemærkes, at Ligestillingsrådet må indhente oplysningerne fra de faglige organisationer, arbejdsgiverne og virksomhederne under Finanstilsynets tilsyn, idet Finanstilsynet på grund af sin tavshedspligt ikke har pligt til at udlevere oplysninger til Ligestillingsrådet. Finanstilsynet kan dog i lighed med andre myndigheder afgive oplysninger til Ligestillingsrådet efter bestemmelserne i offentlighedsloven og forvaltningsloven, i det omfang oplysningerne ikke er omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt.

Til § 19

Bestemmelsen giver mulighed for at straffe overtrædelse af loven eller forskrifter udstedt i medfør af loven med bøde, hvis overtrædelsen sker forsætligt eller groft uagtsomt.

Til § 20

Det foreslås i stk. 1, at loven træder i kraft den 1. januar 1998.

Loven har tilbagevirkende kraft for lønmodtagere efter stk. 2. Dette følger af art. 2 i ændringsdirektivet. Den tilbagevirkende kraft skyldes, at Romtraktatens art. 119 ifølge EF-Domstolen har kunnet påberåbes direkte i pensionsspørgsmål fra denne dato, hvor Barber-dommen blev afsagt. En længere tilbagevirkende kraft vil ifølge direktivet gælde for sager, hvor der inden den 17. maj 1990 er anlagt søgsmål, men da sådanne søgsmål ikke er kendt, er denne mulighed ikke medtaget i lovforslaget.

Stk. 3 indeholder en dispensationsadgang med hensyn til fristen i § 8, stk. 1, til den 1. juli 1998 for indførelse af fælleskønsgrundlag for nye medlemmer; dog senest til den 1. januar 2000. Det skal bemærkes, at indførelsen af fælleskønsgrundlag er mere vidtgående end direktivet. Der kan være ordninger, hvor beregningsgrundlaget indgår i pensionsaftalen mellem aftaleparterne, og hvor det ikke er muligt inden den 1. juli 1998 at ændre aftalen, hvorfor fælleskønsgrundlaget først kan indføres på et senere tidspunkt. Der kan endvidere være ordninger, der af særlige administrative årsager har behov for en overgangsordning.

I stk. 4 er der indsat en regel i overensstemmelse med direktivets art. 8, stk. 2. Det betyder, at de pensionstilsagn, der inden revisionen er givet på baggrund af hidtidige pensionsindbetalinger, ikke kan ændres/omregnes på en sådan måde, at de allerede givne tilsagn forringes. I øvrigt giver bestemmelsen ikke rettigheder for den enkelte. En pensionsordnings regler om valgfrihed ændres således ikke.

Til § 21

Bestemmelsen er en konsekvens af lovforslagets § 18.

Til § 22

Da der er tale om implementering af et EF-direktiv, finder loven ikke anvendelse på Færøerne og Grønland.